

menklatur-Skemaet, tvinges til at opretholde Nomenklaturens efter Formaalet ganske overflødige Underinddelinger.

Medens den nuværende danske Toldlov kun bestaar af 364 Løbe-Numre, der dog med Under-Løbe-Numrene udgør ialt 435 Numre, skulde den fremtidige danske Toldlov altsaa bestaa af 991 Grundpositioner, som imidlertid i mangfoldige Tilfælde maa inddeles i Underpositioner, og navnlig som Følge af den foran nævnte Regel kan det med Sikkerhed siges, at det samlede Antal Positioner vil komme til langt at overstige 1000 og nærme sig 3000.

Hovedkriterierne for Varernes Fordeling indenfor Grupperne har været Oprindelsen, Fabrikationsmetoden, Forarbejdningsgraden og den finansielle Betydning. I visse Tilfælde er Arten af Pakning taget i Betragtning, og i en Del Tilfælde er der taget Hensyn til Anvendelsen.

De 21 Afsnit er følgende:

Levende Dyr og Produkter fra Dyreriget, Produkter fra Planteriget, Fedtstoffer, Tilberedte Fødevarer og Drikkevarer samt Tobak, Produkter fra Mineralverdenen, Kemikalier og Gødningsstoffer, Huder og Skind samt Fabrikata heraf, Gummi og Gummivarer, Træ og Trævarer, Papirvarer, Tekstilmaterialer og Manufakturvarer, Fodtøj, Hætte og Modeartikler, Mineralvarer, Ædle Stene og Metaller, Uædle Metaller og Arbejder heraf, Maskiner og Apparater, Transportmateriel, Finere Instrumenter, Vaaben og Ammunition, Forskellige ikke andetsteds nævnte Varer, Kunstværker og Museumsgenstande.

Saa vel denne Gruppering som Underinddelingen i de 86 Hovedgrupper indenfor Afsnittene er væsensforskellig fra den danske Toldlovs, der indordner Varerne i 78 Grupper efter helt andre Regler end Nomenklaturens. Som nogle enkelte Eksempler herpaa kan f. Eks. nævnes, at den danske Toldlov under Gruppen Dyr indordner alle Slags Dyr, medens Nomenklaturen i Gruppe 1 har levende Dyr, undtagen Fisk, Skaldyr og Bløddyr, der opføres under Gruppe 3. Gruppe 4 i Nomenklaturen omfatter Mejeriprodukter, Æg og Honning, medens de tilsvarende Varer i den danske Toldlov findes under »Drikkevaregruppen« og Grupperne »Smør«, »Æg«, »Spisevarer« og »Sukker«. Pap og Papir, paaført Sand, Skifer eller lign., er i Toldloven indordnet under Gruppen »Papir«, men maa i Nomenklaturen søges under Gruppen »Sten og andre Mineralier«, under hvilken Gruppe ogsaa er indordnet Arbejder af Asbest, der i Toldloven er opført under Grupperne »Papir«, »Manufakturvarer« og »Fodtøj«. Toldlovens Gruppe »Maskiner og alle Slags Maskindele« kender Nomenklaturen ikke, men disse Varer skal findes under Gruppe 72 og 73, der foruden egentlige Maskiner og Maskindele ogsaa omfatter »Elektrisk Materiel«, hvorunder falder dels Toldlovens Gruppe »Elektriske Installationsartikler«, dels en Række andre Varer, saasom Glødelamper, Radioapparater, Telegrafapparater, Maalere, Kabler, Ledningstraad og mange andre, der i den danske Toldlov er henført under de Grupper, hvor Varerne efter deres Beskaffenhed hører hjemme.

Som Hovedregel kan det siges, at Forskellen mellem Nomenklaturens Opbygning og den danske Toldlov er saa afvigende paa omtrent alle Omraader, at en Indordning af de danske Toldsatser under Nomenklaturskemaet nærmest er ugørlig og i hvert Fald kun kan ske ved en meget omfattende Underinddeling af Hovedpositionerne med en Mængde Gentagelser, Anmærkninger, Bemærkninger, Undtagelsesbestemmelser og Henvisninger.

Man skal saaledes henvise til vedlagte Bilag, hvor man for en af de større Varegrupper Vedkommende har forsøgt at indordne den danske Toldtarifs Bestemmelser i Nomenklaturskemaet. Det vil heraf fremgaa, at en saadan Indordning i Nomenklaturskemaet af den danske Tarif i dens nuværende Skikkelse kun lader sig gøre ved en saa omfattende Underspecificering indenfor Nomenklaturens Løbe-Numre, at Tarifen i hvert Fald bliver ganske uoverskuelig for Handelsstanden.

Naar man nu spørger, hvorfor den danske Toldlov med dens kun fire Hundrede Positioner ikke kan indordnes under Nomenklaturens 1000 Grundpositioner uden en yderligere stærk Specificering indenfor disse, bliver Svaret dette, at den danske Toldlovs hele Opbygning er væsensforskellig fra Nomenklaturens.

Nomenklaturen har — som naturligt er — til Hovedforudsætning et almindeligt, ensartet og indbyrdes afbalanceret Toldniveau, saaledes som det findes i de større europæiske Stater, hvis Repræsentanter øjensynlig har haft overvejende Indflydelse ved Nomenklaturens Udformning. I Modsætning hertil har den danske Toldlovgivning ved en gennem mange Aar fortsat Udvikling fulgt et ganske andet Princip, idet Hovedlinien indenfor den danske Toldlovgivning har været den, at Raastoffer og Halvfabrikata skal være toldfri og almindelige Forbrugsartikler toldbillige, medens Toldindtægten skal tilvejebringes hovedsagelig ved en ekstraordinær høj Beskatning af en ret begrænset Gruppe Varer, som kan karakteriseres som Luksusartikler.